

Sygn. akt II CSK 297/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. O.-B.

przy uczestnictwie J. A.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 marca 2017 r.,

wniosku pełnomocnika uczestnika postępowania

o wykładnię i sprostowanie postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 6 grudnia 2016r., sygn. akt II CSK 297/16,

**odmawia wykładni i sprostowania postanowienia z dnia
6 grudnia 2016r., sygn. akt II CSK 297/16.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik uczestnika w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2017 r. wnioskował o dokonanie wykładni i sprostowania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2016 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II CSK 297/16, na podstawie którego odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzone od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. W ocenie uczestnika, wątpliwości budzi wysokość zasądzonych kosztów, które jego zdaniem powinny wynieść 600 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 352 k.p.c., sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści. Przepis ten dotyczy zarówno samej sentencji orzeczenia, jak również jego uzasadnienia. Ma on zastosowanie nie tylko do wyroków, ale także do postanowień sądów, w tym do postanowień wydawanych przez Sąd Najwyższy (art. 352 k.p.c. w związku z art. 361, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Złożony wniosek o wykładnię postanowienia nie mógł być uwzględniony, gdyż treść tego orzeczenia jest jasna i nie budzi wątpliwości.

Uzasadnienie wniosku wskazuje, że strona w istocie polemizuje z oceną charakteru roszczenia, przyjętego w orzeczeniu, którego wniosek dotyczy i w ten sposób dokonuje wyliczenia kosztów, które jej zdaniem powinny być zasądzone. Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu. Podstawa prawna tego roszczenia uregulowana jest w przepisach ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 2171 z późn. zm.), a zatem mieści się w zakresie spraw wskazanych w § 8 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.) jako spraw z zakresu prawa upadłościowego. W związku z powyższym stanowisko wyrażone w zażaleniu, że koszty zastępstwa prawnego powinny być zasądzone w oparciu o § 2 wskazanego

powyżej rozporządzenia nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew przeświadczeniu autora wniosku, orzeczenie nie zawiera niejasności podlegających wykładni.

Na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. można sprostować jedynie oczywiste niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe. Skoro rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego nie jest dotknięte tego rodzaju wadliwościami, uwzględnienie wniosku w tym zakresie nie wchodzi w rachubę.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

aw

aj